

Arrest

nr. 54 902 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BENS, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 april 2009 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 april 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 april 2009.

1.3. Op 20 mei 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 december 2009 ingetrokken.

1.4. Verzoeker werd op opnieuw gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 maart 2010.

1.5. Op 27 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Shiraz. Op 25/08/1380 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 16 november 2001 in de Gregoriaanse kalender) trad u in het huwelijk met A.(...) A.(...) (O.V. 6.419077). Samen hebben jullie één zoon. In Iran werkte u van 1377 tot 1380 (1998-2001) aan de Vrije Universiteit van Marvdasht. U had ook een winkel waar u fotografiemateriaal verkocht. Tevens filmde en nam u foto's op plechtigheden zoals huwelijksfeesten. In 1380 (2001) filmde u een huwelijk van mensen van de Lor-etnie. Op dit feest was een mollah aanwezig die zonder kostuum of das aan het dansen was met een dame. Na het filmen gaf u het gefilmde materiaal aan uw vriend M.(...) die de opnames zou bewerken. Op een gegeven ogenblik vroegen de jonggehuwden de film. U vroeg de film aan M.(...), maar hij dacht dat hij de originele film had verloren of per ongeluk gewist. Omdat het zolang duurde vooraleer u de film teruggaf, werden de jonggehuwden ongerust. Onder druk van de bruidegom werd u door de universiteit op 29/3/1380 (19 juni 2001) ontslagen. Hij slaagde hierin met behulp van de mollah. Op een dag spraken u en M.(...) met de jonggehuwden op straat over de film. Terwijl u met hen aan het praten was, kwamen personen van de Nirouye Entezami (reguliere politie) naar jullie toe en jullie werden beiden gearresteerd en naar het politiekantoor gebracht. Na drie à vier dagen in het politiekantoor, werden jullie naar de gevangenis van Marvdasht gebracht. M.(...) werd onschuldig verklaard en mocht vertrekken. U werd beschuldigd van het beschamen van het vertrouwen aangezien u de film verloren was. In totaal zat u vijftien dagen vast in de gevangenis van Marvdasht. Tijdens uw detentie diende u ook voor de rechter te verschijnen. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. U kwam vervroegd vrij omdat uw vader smeergeld betaalde en een eigendomsakte als borg neerlegde. In beroep werd u vrijgesproken. Toch verloor u uw toelating om een winkel uit te baten en diende u uw winkel te sluiten. Na uw vrijlating vond M.(...) de film terug en u kon de film aan het gehuwde koppel terug bezorgen. Later kreeg u plotseling een dreigtelefoon. De persoon die u belde zei u dat u de bewuste film, waarop de mollah te zien was, openbaar gemaakt had. Blijkbaar zou de film ondermeer op cd verspreid zijn. De dreigtelefoons bleven doorgaan en u verliet uw woning uit schrik. U ging op verscheidene plaatsen wonen om aan de dreigtelefoons te ontsnappen, maar toch bleef men u bedreigen. Op een dag, toen u aan het filmen was, werd uw fotoapparaat uit uw handen gerukt door een persoon op een motor. Het apparaat viel en was kapot. In 1383 (2004) werd u opnieuw gearresteerd. U werd beschuldigd van het veroorzaken van een ongeval. Na een dag in het politiekantoor werd u naar de rechtbank gebracht. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. U betaalde zes miljoen toeman smeergeld aan de rechter. Deze zei u dat u naar de gevangenis moest gaan maar dat u gratie zou krijgen. Na twintig dagen verblijf in de gevangenis van Adelabad werd u vrijgelaten. In die twintig dagen kwamen uw ouders, uw echtgenote en uw kind u driemaal bezoeken. Toen u na uw vrijlating opnieuw een dreigtelefoon kreeg, zei de persoon aan de telefoon dat u deze keer uzelf had kunnen redden, maar dat dit een volgende keer niet meer het geval zou zijn. De dreigtelefoons bleven zo doorgaan. Men zei u dat het door uw schuld was dat de mollah zijn positie zou verliezen. In 1387 (2008) werd u plotseling door vier personen in elkaar geslagen. U slaagde erin de nummerplaat van hun voertuig te noteren, maar toen u klacht indiende, zei men u dat deze nummerplaat vals was. Voorts merkte u op een ochtend dat er vernielingen waren aangebracht aan uw wagen. Gezien u in Iran geen toelating meer had om te werken en omdat de dreigtelefoons bleven aanhouden, besloot u om het land te verlaten, temeer daar uw belagers ermee dreigden uw zoontje aan te pakken. Samen met uw echtgenote en kind vertrok u met het vliegtuig via Dubai en een onbekend Arabisch land naar België, waar u op 14 april 2009 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw mellikaart (nationale kaart), uw rijbewijs, uw legitimatie van fotograaf en uw toegangskaart van de Vrije Universiteit van Marvdasht. Later legde u nog de volgende documenten neer: uw ontslagbrief van de universiteit van Marvdasht d.d. 29/3/1380 (19 juni 2001); het vonnis waaruit blijkt dat u op 6/9/1380 (27 november 2001) door de Algemene Rechtbank van Marvdasht tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld werd wegens het achterhouden van een huwelijksfilm en achttien fotoalbums; twee documenten waaruit blijkt dat u tegen dit vonnis in beroep ging; het in beroep gevelde vonnis door het Hof van Beroep van de provincie Fars d.d. 29/7/1381 (21 oktober 2002) waarbij u vrijgesproken werd; een ontvangstbewijs dat u van de bruidegom ontving – u betaalde hem op 16/4/1382 (7 juli 2003) 1200000 rials die u zou

terugkrijgen als u hem de film terugbezorgde –; en het vonnis van de Algemene Rechtbank van Shiraz d.d. 15/11/1382 (4 februari 2004) in verband met een verkeersaccident en het in beroep gevelde vonnis d.d. 30/4/1383 (20 juli 2004).

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u en uw echtgenote uiteengezette reisweg de geloofwaardigheid van de door jullie gevolgde vluchtroute en bijgevolg ook van de omstandigheden waarin jullie Iran zouden zijn ontvlucht, ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u dat jullie het vliegtuig hebben genomen van de luchthaven in Shiraz tot de luchthaven Mehrabad in Teheran. Vanuit Mehrabad zouden jullie een taxi hebben genomen die jullie naar de luchthaven Imam Khomeiny in Teheran heeft gebracht. Van daaruit zouden jullie het vliegtuig hebben genomen naar Dubai en vervolgens zouden jullie op een ander vliegtuig zijn gestapt dat jullie naar een onbekend Arabisch land heeft gebracht. Daar zouden jullie, volgens uw verklaringen, een aantal dagen in een hotel hebben verbleven (CGVS I, p. 8). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat jullie in Shiraz het vliegtuig hebben genomen tot aan de luchthaven Imam Khomeiny in Teheran. Vervolgens zouden jullie naar Dubai zijn gevlogen. Vanuit Dubai zouden jullie met het vliegtuig zijn verder gereisd naar een onbekend land, waar jullie een aantal dagen in een appartement zouden hebben verbleven (CGVS echtgenote I, p. 4). Daarenboven is het erg ongeloofwaardig dat jullie niet zouden weten vanuit welk Arabisch land jullie het vliegtuig zouden hebben genomen richting België, noch met welke verschillende vliegtuigmaatschappijen jullie gevlogen hebben (CGVS I, p. 8-9; CGVS echtgenote I, p. 4). Daarenboven kon uw echtgenote niet zeggen hoelang deze vlucht vanuit het onbekende land heeft geduurd, noch kon zij, zelfs niet bij benadering, zeggen op welk moment van de dag jullie het onbekende land hebben verlaten (CGVS echtgenote I, p. 4-5).

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen, de verklaringen van uw echtgenote A.(...) A.(...) en de door u neergelegde documenten de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak ernstig ondermijnen.

U verklaarde betreffende de aanleiding van jullie problemen, i.e. de film waarop de mollah met een dame aan het dansen was, dat u na het draaien van de bewuste film deze film aan uw vriend M.(...) had gegeven zodat hij de film zou kunnen bewerken. M.(...) zou de film op een bepaald moment kwijt zijn geraakt. Ten gevolge daarvan werd u een eerste keer gearresteerd en door de rechter veroordeeld. Betreffende de daaropvolgende detentieperiode verklaarde u dat u na een verblijf van drie à vier dagen in het politiekantoor werd overgebracht naar de gevangenis van Marvdasht, waar u vijftien dagen zou hebben verbleven. In die vijftien dagen zou u tweemaal bezoek hebben gehad, waarvan één keer van uw ouders en één keer van uw ouders en uw echtgenote samen (CGVS I, p. 13). U zou tijdens uw detentie niet slecht zijn behandeld. U zou enkel gewond zijn geraakt aan uw pols en tevens zou u gevallen zijn, waardoor uw knie verwond was (CGVS I, p. 17). Rond de middag zou u zijn vrijgelaten en u zou thuis gekomen zijn, vergezeld door uw vader (CGVS I, p. 18). Uw echtgenote verklaarde echter dat u tijdens uw eerste arrestatie werd vastgehouden in de gevangenis van Adelabad. In die vijftien dagen zou zij u niet hebben bezocht aangezien ze daar geen toelating voor had. Enkel uw vader en haar vader zouden u hebben bezocht (CGVS echtgenote I, p. 11). Tijdens deze arrestatie zou u, volgens de verklaringen van uw echtgenote, geslagen zijn op uw rug met kabels (CGVS echtgenote I, p. 14). Rond de middag zou u thuisgekomen zijn, vergezeld door uw vader en haar vader (CGVS echtgenote I, p. 15).

Voorts verklaarde u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u één of twee uur na de uitspraak van de rechter in de Revolutionaire Rechtbank vrijgelaten werd (CGVS I, p. 16), terwijl u bij het tweede gehoor beweerde dat u na de uitspraak van de rechter nog meer dan één nacht in de gevangenis zat (CGVS II, p. 9). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt bovendien dat u niet door de Revolutionaire, maar door een Algemene Rechtbank veroordeeld werd. U verklaarde verder dat M.(...) kort na uw arrestatie de film zou hebben teruggevonden en u zou deze aan het gehuwde koppel terug hebben gegeven. Later, na de teruggave van de film, zouden de dreigtelefoons zijn begonnen. Vanaf dit moment zou men u beschuldigd hebben van het openbaar maken van de film, waardoor u verdere problemen zou hebben gekend (CGVS I, p. 12-14; p. 17). Nochtans blijkt uit het door u neergelegde ontvangstbewijs d.d. 16/4/1382 (7 juli 2003), i.e. ongeveer anderhalf jaar na het eerste vonnis d.d. 6/9/1380 (27 november 2001) en ongeveer acht maanden na het vonnis in beroep d.d. 29/7/1381 (21 oktober 2002), dat de bruidegom zijn film toen nog steeds niet teruggekregen had. Dit wordt bevestigd door uw echtgenote die net als u verklaarde dat u de film had gegeven aan M.(...) om deze te bewerken. Ze vervolgde dat M.(...) de film zou hebben verloren en tegen u zou hij gezegd hebben dat de film gestolen was. Aangezien u de film niet meer hebt teruggevonden, zou u verdere

problemen hebben gekend (CGVS echtgenote I, p. 10). Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van (de omstandigheden van) uw eerste veroordeling in 1380 (2001) en van de aanleiding van uw verdere problemen in Iran.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan de aanleiding van uw problemen, komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde dreigtelefoons in verband hiermee eveneens op de helling te staan. Betreffende (het begin van) de dreigtelefoons legde u overigens vage en incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u tweemaal tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de dreigtelefoons ongeveer een jaar na uw eerste vrijlating startten (CGVS I, p. 17). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u zich niet meer herinnerde wanneer de dreigtelefoons precies begonnen. U twijfelde tussen een week of een maand nadat u een eerste keer vrijgelaten werd. Hoe dan ook was het kort na uw eerste vrijlating. Gevraagd of de dreigtelefoons dan binnen de maand begonnen, zei u dat u het niet meer wist. Gevraagd of de dreigtelefoons eerder een dag, een maand of een jaar na uw vrijlating begonnen, gaf u aan dat het geen jaar was en dat het eerder naar een maand neigde (CGVS II, p. 9-10). Verder verklaarde u dat het bijna iedere keer uw echtgenote was die de telefoon opnam bij de dreigtelefoons, aangezien u meestal buitenhuis was (CGVS I, p. 18). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dan weer bij haar eerste gehoor dat zij nooit de telefoon heeft opgenomen bij een dreigtelefoon, aangezien de dreigtelefoons ook meestal op uw gsm waren (CGVS echtgenote I, p. 12-13). Bij haar tweede gehoor zei ze dat ze maximaal twee keer dreigtelefoons ontving (CGVS echtgenote II, p. 3). Waar u verklaarde dat u geen klacht hebt ingediend naar aanleiding van deze dreigtelefoons (CGVS I, p. 19), verklaarde uw echtgenote dat u zeker klacht hebt ingediend in verband met deze dreigtelefoons. Op de vraag hoe zij wist dat u klacht heeft ingediend, verklaarde uw echtgenote dat u haar dit gezegd had. Ze voegde toe dat ze u gelooft gezien u nooit liegt (CGVS echtgenote I, p. 13). Er kan dan ook geen geloof meer gehecht worden aan de door u beweerde dreigtelefoons en bijgevolg aan de bedreigingen door (de entourage van) de mollah. Gezien u beweerde dat men in de dreigtelefoons verwees naar de beschadigingen die op een bepaald moment aan uw auto toegebracht werden – men bracht een paar keer krassen aan en ramen werden kapot gegooid – en naar de slagen die u in 1387 (2008) van vier onbekenden in een Chevrolet kreeg (CGVS II, p. 11), kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan het door u beweerde verband tussen deze bedreigingen van de entourage van de mollah, de beschadigingen van uw wagen en de in 1387 toegebrachte slagen.

Daar de geloofwaardigheid van deze bedreigingen ernstig ondergraven wordt, komt ook de geloofwaardigheid van het door u beweerde schijnvonnis op de helling te staan. U verklaarde dat, hoewel de officiële beschuldiging het veroorzaken van een auto-ongeluk luidde, u door de rechtbank eigenlijk (onterecht) veroordeeld werd voor het publiekelijk maken van de film van de bruiloft (CGVS I, p. 15). U en uw echtgenote legden over deze tweede arrestatie en detentie echter eveneens tegenstrijdige verklaringen af, hetgeen de geloofwaardigheid ervan bijkomend ondermijnt. U beweerde dat u opgesloten werd in de gevangenis van Adelabad. In de twintig dagen opsluiting zou u driemaal bezoek hebben gekregen en dit van uw ouders, uw echtgenote en uw kind (CGVS I, p. 21). Uw echtgenote op haar beurt verklaarde dat u opgesloten werd in Marvdasht en daarna zou u overgebracht zijn naar een andere gevangenis. Zij zou u niet hebben bezocht omdat ze daar geen toestemming toe had (CGVS echtgenote I, p. 12).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht noch aan de door u beweerde (oorzaak en omstandigheden van de) twee arrestaties en de daaruit voortvloeiende vonnissen noch aan de daarmee gepaard gaande bedreigingen van de (entourage van de) mollah.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw melikaart en uw rijbewijs bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, maar niets meer. Uw legitimatie van fotograaf en uw toegangskaart van de universiteit tonen uw professionele bezigheden aan, maar kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin in een ander daglicht plaatsen. Het document ter staving van uw ontslag uit de universiteit bevestigt dit ontslag, maar, gezien u noch de bedreigingen door de entourage van de mollah noch de werkelijke oorzaak van uw veroordelingen aannemelijk kon maken, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u onder druk van de bruidegom ontslagen werd (CGVS II, p. 14). Uit dit document blijkt immers enkel dat u ondermeer wegens uw gedrag dat tegen de professionele deontologie indruist, wegens niet-collegiaal gedrag en wegens abusievelijk gebruik van de eigendommen van de universiteit ontslagen werd. De overige door u neergelegde gerechtelijke documenten zijn niet met uw verklaringen in overeenstemming te brengen. Hoe dan ook levert geen van deze gerechtelijke documenten een objectief begin van bewijs van de door u beweerde problemen met een mollah en zijn entourage en staven zij hoogstens twee veroordelingen voor louter gemeenrechtelijke feiten, wat op zich geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming inhoudt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat de door de commissaris-generaal gegeven redenen om zijn relaas niet te geloven niet overtuigend zijn waarna hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker betoogt dat hij vanaf het eerste gehoor vermeld heeft waarschijnlijk in Tunis te hebben verbleven en wijt het onvermogen van zijn echtgenote om aan te geven hoelang de vlucht duurde, aan haar angstige toestand. De tegenstrijdigheden tussen zijn eigen verklaringen en die van zijn echtgenote, schrijft verzoeker toe aan "*de miserabele toestand*" van zijn echtgenote die de meest waanzinnige zaken vertelde, hetgeen gemeld werd aan de commissaris-generaal, doch waarmee geen rekening werd gehouden. Verzoeker stelt opnieuw een zeer recent verslag van de toestand van zijn echtgenote bij te brengen. Verder betwist verzoeker te hebben verklaard dat hij de dag na de uitspraak zou zijn vrijgelaten en stelt hij dat Iraniërs zelf zelden het onderscheid maken tussen de revolutionaire rechtbank en de gewone rechtbank, hij nooit verklaard heeft dat zijn vriend de film kort na het huwelijk aan de pasgetrouwden heeft overhandigd, de dreigtelefoons zowel op het vast als het mobiel toestel van verzoeker binnenkwamen en het merendeel van de tijd zijn echtgenote de dreigtelefoons beantwoordde, en zijn echtgenote geen toestemming kreeg om hem de eerste keer te bezoeken doch wel toestemming kreeg bij zijn tweede opsluiting.

In de mate verzoeker aanvoert dat de in de bestreden beslissing opgenomen redenen niet overtuigend zijn en hij kritiek uitbrengt op deze motieven, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Aan het verzoekschrift worden geen documenten toegevoegd.

2.2. Volgens verzoekers verklaringen werd hij een eerste maal gearresteerd op beschuldiging van het beschamen van het vertrouwen van een koppel omdat hun huwelijksfilm, die verzoeker gemaakt had en die hij aan een vriend, M., had gegeven om te bewerken, verloren geraakt was. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar doch werd in beroep vrijgesproken. Na zijn vrijlating vond zijn vriend de film terug en gaf verzoeker de film terug aan het koppel. Deze gebeurtenissen speelden zich af in 2001. Verzoeker kreeg verschillende dreigtelefoons omdat op de film, waarop bezwarende beelden te zien zouden zijn van een mollah die zonder kostuum en zonder das met een vrouw aan het dansen was, openbaar zou zijn gemaakt. Nadat verzoekers fotoapparaat uit zijn handen werd gerukt door een onbekende op een motor, werd hij een tweede keer gearresteerd op beschuldiging van het veroorzaken van een ongeval. Hij kwam, blijkens verzoekers verklaringen, na het betalen van smeergeld aan de rechter vrij. Dit incident en de veroordeling gebeurde in 2004. Omdat de dreigtelefoons omwille van het in diskrediet brengen van de mollah bleven doorgaan, zijn klacht nadat hij ineengeslagen werd niets uithaalde en ook vernielingen aan zijn auto werden aangebracht, besloot verzoeker met zijn echtgenote en kind Iran te verlaten.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vluchtroute en wordt bijgevolg de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin zij Iran zouden zijn ontvlucht op de helling geplaatst, (ii) een aantal tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen, de verklaringen van zijn echtgenote en de door hem neergelegde documenten, de geloofwaardigheid van de door hem beweerde oorzaak en omstandigheden van de twee arrestaties en de daaruit voortvloeiende vonnissen, alsook van de daarmee gepaard gaande bedreigingen van de entourage van de mollah, ondermijnen, (iii) en de door hem neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of*

Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. Verzoekers bewering nooit onder stoelen of banken te hebben gestoken dat hij waarschijnlijk enkele dagen in Tunis zou hebben verbleven en dit vanaf het eerste gehoor te hebben verklaard, strookt vooreerst niet met de gegevens van het administratief dossier. Bij het overzicht van zijn reisroute op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 6, vraag 34) verklaarde verzoeker vanuit Dubai naar een Arabisch land te zijn gevlogen, zonder verdere specificatie van dat land, en ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker geen enkele melding van een verblijf in Tunis (*"We zijn gegaan naar een ander Arabisch land. (...) Weet u niet welk Arabisch land? Neen."* (CGVS, gehoor I, p. 8) zodat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat het erg ongeloofwaardig is dat verzoeker en zijn echtgenote niet zouden weten vanuit welk Arabisch land zij het vliegtuig namen naar België. Dat zijn echtgenote daarnaast niet kon aangeven hoelang de vlucht duurde omdat zij zo angstig was daar zij haar besef verloor, is verder ook niet in overeenstemming te brengen met haar eerder verweer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal waar zij verklaarde zich niet te herinneren hoeveel uren ze gevlogen hebben omdat ze sliep (CGVS, gehoor A. A. I, p 4). Overigens wordt van verzoekers echtgenote niet verwacht dat zij de exacte reistijd kan geven, doch wel dat zij de reistijd bij benadering kan toelichten, minstens dat zij kan zeggen op welk moment van de dag zij het onbekende land verlaten hebben, wat in casu niet het geval is (CGVS, gehoor A. A. I, p. 5). Verzoeker gaat voorbij aan de overige motieven met betrekking tot zijn reisroute, met name dat hij en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent hun reisweg vanuit Shiraz naar een onbekend land en het ongeloofwaardig is dat zij niet weten met welke verschillende vliegtuigmaatschappijen ze gevlogen hebben. De vaststelling dat verzoeker, alsook zijn echtgenote, niet meer gegevens verschaffen over hun reisweg, wijst naar het oordeel van de Raad op een gebrek aan medewerking hetgeen de geloofwaardigheid van vrees voor vervolging hun ondermijnt.

2.6. Waar verzoeker verder aanvoert dat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote te wijten zijn aan haar miserabele toestand en verduidelijkt dat zij zeer depressief is, zij aan wanen en paranoia lijdt, zij psychoses heeft en zij in een dergelijke toestand de meest waanzinnige zaken vertelt, wijst de Raad erop dat, blijkens het administratief dossier, verzoeker en zijn echtgenote pas op 9 maart 2010 een doktersattest indienden, dit is met andere woorden na het eerste gehoor dat plaats vond op 28 april 2009 en bijna één jaar na de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die door de commissaris-generaal werd ingetrokken omdat deze werd ondertekend door de adjunct-commissaris. Op 19 februari 2010 worden verzoeker en zijn echtgenote opnieuw opgeroepen voor een gehoor vermits de oorspronkelijke beslissing werd ingetrokken op 3 december 2009. Op het ogenblik van het gehoor op 9 maart 2010 leggen verzoeker en zijn echtgenote een medisch verslag neer door een psychiater opgemaakt op 17 december 2009, waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote werd onderzocht door een psychiater en anti-psychotica medicatie werd voorgeschreven. Uit dit attest, een aantal toegevoegde medische voorschriften, twee documenten waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de echtgenote werd onderzocht en een document waaruit zou kunnen blijken dat zij door een gynaecoloog werd onderzocht kan niet worden afgeleid dat verzoekster op het ogenblik van haar verklaringen op 28 april 2009 niet in staat was coherente verklaringen af te leggen. Uit niets blijkt in het gehoorverslag dat verzoekster op het ogenblik van dit eerste gehoor in een psychische toestand verkeerde die haar niet in de mogelijkheid stelde haar vrees voor vervolging toe te lichten. Dit klemmt des te meer nu verzoeker noch zijn echtgenote op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van een precaire psychische toestand, die zich reeds in Iran zou hebben gemanifesteerd volgens hun verklaringen op 9 maart 2010.

Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers echtgenote er in het kader van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk in slaagde om gedurende het volledige gehoor zeer precieze en nauwkeurige verklaringen af te leggen, onder meer omtrent haar voorbije woonplaatsen, terwijl zij in het kader van haar tweede gehoor meermaals haar psychische problemen naar voren schuift ter verschoning van haar onvolledige verklaringen (*"Gaat u nog steeds akkoord met uw verklaringen die u hiervoor aflegde? Ik weet niet wat ik gezegd heb. (...) Bij uw vorig interview zei u dat u nooit dreigtelefoons ontving? Ik heb niet het gevoel dat ik nu alles juist vertel, wat verwacht u van mij. Dat u de waarheid vertelt? Mijn waarheid is dat ik psychische probs heb en dat ik zot aan het draaien ben, kan je mij helpen, kan je er iets aan doen. (...) Sinds de dag van het huwelijk, waar woonde u overal? Ik*

herinner het me niet. (...) Hebben zij jullie nog informatie gegeven over jullie problemen? Ik heb alleen verstaan dat ze ons nog zochten, maar mijn man laat me anders omwille van mijn psychische problemen niets weten.” (CGVS, gehoor II A.Z., p. 1-4)).

Bovendien is het op zijn minst merkwaardig dat verzoeker en zijn echtgenote incoherente verklaringen afleggen met betrekking tot de medische problematiek. Zo stelt zijn echtgenote dat zij psychische problemen heeft sinds haar kindertijd en verzoeker daarvan op de hoogte werd gesteld door haar vader, (gehoor II, p. 2) terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van psychische problemen voor het huwelijk (gehoor II, p. 3).

Waar verzoeker nog stelt opnieuw een zeer recent verslag te hebben voorgelegd van de toestand van zijn echtgenoot, stelt de Raad na nazicht van het administratief dossier en het verzoekschrift met zijn bijlagen vast dat verzoeker, na het indienen van de medische attesten op 9 maart 2010 geen enkel recent medisch attest heeft ingediend.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat de medische problematiek van zijn echtgenote niet van dien aard is om de tegenstrijdige verklaringen te verschonen. De commissaris-generaal concludeert derhalve terecht dat de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het bezoek aan verzoeker bij zijn eerste detentie, de verwondingen die hij opliep en zijn thuiskomst na zijn vrijlating, de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden detentie naar aanleiding van het verlies van de huwelijksfilm ondermijnt.

2.7. Verder kan verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip van zijn vrijlating evenmin verschonen door te wijzen op “een beklijvend moment” tijdens het interview. Uit de lezing van het gehoorverslag, dat wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt, blijkt immers dat verzoeker ondubbelzinnig verklaarde: “Was u nog in de gevangenis na uw vonnis? Nadat de rechtbank zijn beslissing heeft gegeven, direct daarna werd ik vrijgelaten. (...) Dus de rechter gaf zijn vonnis en u werd vrijgelaten? Een of twee uur later.” (CGVS, gehoor I, p. 16) terwijl hij in het tweede gehoor stelde: “De dag van de uitspraak van het vonnis, werd u die dag vrijgelaten? Naar de gevangenis. Heeft u daar nog overnacht? Ja; Meer dan één nacht? Ja Hoeveel nachten ongeveer? Ik wil geen fouten maken”. De Raad is van oordeel dat van een persoon die in de gevangenis verbleef en voor de rechter verschijnt, kan verwacht worden dat deze coherente verklaringen aflegt op de vraag wanneer hij is vrijgelaten nadat hij voor de rechter moest verschijnen.

2.8. Ook de blote bewering dat het onderscheid tussen de revolutionaire rechtbank en een gewone rechtbank een onderscheid is dat Iraniërs zelf zelden maken en hij niet exact weet wie bevoegd is voor welke materie omdat hij geen jurist, mollah, rechter of advocaat is, kan niet overtuigen. De vaststelling dat verzoeker volgens zijn verklaringen veroordeeld werd voor de revolutionaire rechtbank terwijl uit het neergelegde vonnis blijkt dat hij door een algemene rechtbank veroordeeld werd, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn veroordeling vermits verzoeker als beschuldigde partij kan verwacht worden dat hij wel degelijk op de hoogte is voor welke rechtbank hij is moeten verschijnen en door welke rechtbank hij werd veroordeeld.

2.9. Verder ziet de Raad niet in hoe verzoekers verweer nooit te hebben verklaard dat zijn vriend de film kort na het huwelijk aan de pasgehuwden zou hebben overhandigd, maar zijn vriend de film aan verzoeker heeft gegeven voor de veroordeling, en niet aan het koppel, de volgende motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, kan ontkrachten: “U verklaarde verder dat M.(...) kort na uw arrestatie de film zou hebben teruggevonden en u zou deze aan het gehuwde koppel terug hebben gegeven. Later, na de teruggave van de film, zouden de dreigtelefoons zijn begonnen. Vanaf dit moment zou men u beschuldigd hebben van het openbaar maken van de film, waardoor u verdere problemen zou hebben gekend (CGVS I, p. 12-14; p. 17). Nochtans blijkt uit het door u neergelegde ontvangstbewijs d.d. 16/4/1382 (7 juli 2003), i.e. ongeveer anderhalf jaar na het eerste vonnis d.d. 6/9/1380 (27 november 2001) en ongeveer acht maanden na het vonnis in beroep d.d. 29/7/1381 (21 oktober 2002), dat de bruidegom zijn film toen nog steeds niet teruggekregen had. Dit wordt bevestigd door uw echtgenote die net als u verklaarde dat u de film had gegeven aan M.(...) om deze te bewerken. Ze vervolgde dat M.(...) de film zou hebben verloren en tegen u zou hij gezegd hebben dat de film gestolen was. Aangezien u de film niet meer hebt teruggevonden, zou u verdere problemen hebben gekend (CGVS echtgenote I, p. 10).”.

2.10. De bevestiging dat de dreigtelefoons begonnen kort na zijn vrijlating, de ganse tijd bleven doorgaan, ze zowel op het vast als het mobiel toestel van verzoeker werden gepleegd en wanneer naar het vast toestel werd gebeld, het merendeel van de tijd verzoekers echtgenote ze beantwoorde, is niet voldoende om de tegenstrijdige verklaringen hieromtrent te weerleggen. Het vasthouden aan één versie van de verklaringen is immers onvoldoende om de vaststelling, dat verzoeker de ene keer verklaarde dat de dreigtelefoons ongeveer een jaar na zijn eerste vrijlating startten, hij vervolgens stelde zich niet meer te herinneren wanneer ze precies begonnen maar hoe dan ook stelde dat dit kort na zijn eerste vrijlating was, en verzoeker verklaarde dat het bijna iedere keer zijn echtgenote was die de telefoons beantwoordde terwijl zij eerst verklaarde nooit de telefoon te hebben opgenomen en later haar verklaring aanpaste en stelde maximaal twee dreigtelefoons te hebben beantwoord, te weerleggen. De tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en zijn echtgenote omtrent het al dan niet hebben ingediend van een klacht naar aanleiding van de dreigtelefoons, worden door verzoeker nergens weerlegd en blijven dan ook gehandhaafd.

2.11. Gelet op de voorgaande vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers relaas waar hij stelt dat door het verlies van de film over een huwelijksfeest hij beschuldigd werd door één van de personen in die film, met name een mollah, en hij daardoor na zijn veroordeling dreigtelefoons kreeg die zo ernstig werden dat hij en zijn echtgenote dienden te vluchten.

Waar verzoeker wijst op de overvloedig bijgebrachte bewijzen, die in samenhang met zijn interviews, maken dat de beslissing van de commissaris-generaal dient herroepen te worden, gaat hij voorbij aan de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing: *“De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw melikaart en uw rijbewijs bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, maar niets meer. Uw legitimatie van fotograaf en uw toegangkaart van de universiteit tonen uw professionele bezigheden aan, maar kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin in een ander daglicht plaatsen. Het document ter staving van uw ontslag uit de universiteit bevestigt dit ontslag, maar, gezien u noch de bedreigingen door de entourage van de mollah noch de werkelijke oorzaak van uw veroordelingen aannemelijk kon maken, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u onder druk van de bruidegom ontslagen werd (CGVS II, p. 14). Uit dit document blijkt immers enkel dat u ondermeer wegens uw gedrag dat tegen de professionele deontologie indruist, wegens niet-collegiaal gedrag en wegens abusievelijk gebruik van de eigendommen van de universiteit ontslagen werd. De overige door u neergelegde gerechtelijke documenten zijn niet met uw verklaringen in overeenstemming te brengen. Hoe dan ook levert geen van deze gerechtelijke documenten een objectief begin van bewijs van de door u beweerde problemen met een mollah en zijn entourage en staven zij hoogstens twee veroordelingen voor louter gemeenrechtelijke feiten, wat op zich geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming inhoudt.”* Deze onbetwiste motieven worden door de Raad integraal hernomen.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.13. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker aanvoert dat er geen redenen voorhanden zijn om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, doch dat hij geen concrete elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van

zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS